

REGÉŐ.

Pesten vasárnap június 12^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Az örvény.

„Ma péntek van, 's a' kapitán meg akar indulni; de azt nem jól cselekszi.“

Igy szóllott „Jung Zsuzsanna“ nevű skót hajó kormányosa, Braerigg, keresztbe tett karokkal a' kormányra dűleszkedve és szemeit az ég felé emelve. Norvégia tengere felett éppen az őszi nap állott, mellynek halvány sugarai a' látkört megvilágosíták ugyan, de a' fellegeken keresztül még sem hatottak.

Valamelly fiatal skót leányka, halaványabb még az őszi sugárnál is, karját atyjáéra Mac-Read nevű presbyterianus papra támasztá, kinek arcza és fehér haja, szegényes ruhája ellenére is, tiszteletet gerjesztének mindenkiben. Nem messze ezen csoportozattól egy csomó hajókötelen ült az egyházfi öregebb leánya Ilona, egy nemes, lelkes vonású, fekete fürtű leány, 's az egyházfinak, Donaldnak, elbeszélésére figyelmezett, ki azon kapcschal, mellyet csak ezen országban ismernek, volt a' családhoz csatolva, erősen meggyőződve, hogy éppen úgy apja a' két leánynak Ilonának és Sprightlynek, mint Mac-Read ur maga.

„Igen ám — folytatá szavait a' kormányos Mac-Readhoz fordulva — ma péntek van. 'S nézze csak kegyed, mint dolgoznak embereink, éppen úgy, mint a' tekenős békák; ma semmire sem mehetni velek!“

„Hogyan kormányos ur? — mond fölkelve Ilonka — hát kegyed olly előítéletes?“

„Azt éppen nem mondhatnám, leányasszonyka. Szárazon fel sem veszem a' pénteket, de ha így a' kék hullámokon lejtteni, szélvészben és viharban fetrengeni kell, már akkor meghuzom magamat a' péntek előtt. Ezen kívül a' legényekkel mit sem lehet elkezdeni, ha jó kedvök nincs. Csak akkor van itt élet, a' kötélfalakon fel alá futkározás, éneklés és füttyölés, minden izmok feszítve vannak, a' sziv magosan dobog a' reménytől, az ember megveti a' földet és daczol a' tengerrel! De mit kezdjen az ember illy ficzkókkal, kik olly rosz kedvűek, mint ezek a' mieink, itt la!“

„Kormányos! — hangzék most a kapitánnak dörgő szava — hol van Campbell, a hegyi kutya?“

„Még alszik — lön a felelet — beteg!“

„Beteg? nekem nem kell beteg!“ — mond a kapitán.

„Forró lázban senyved, mint a hajó orvosa mondja; 's ezen éjjel sátorában megint egyik pokol-álmával bajlódott.“

„Vinné-el a pokol már egyszer minden álmával együtt — szitkozódik a kapitán; — miért kell nekem éppen ezen földi patkányt, ezen mézei egeret, ki minden emberemet elrontja álmaival, hajómon megszenvednem!“

„Kapitán uram — szólla a kormányos a beszédet máshova irányzandó — kegyedet embereink nevében valamire kérem!“ — „No's?“ — „Ők azt reménylik, hogy kegyed csak holnap fog megindulni; Jung Zsuzsanna még soha sem indult-ki pénteken.“

A kapitán végig sem hallgatá kormányosát, hanem hátat fordítva neki szitkozódott és lármázott, úgy, hogy emberei mind elnémultak és elhalaványodtak. De a munka azért nem folyt sebesebben, 's a hajósok egymásra komor, néma tekinteteket vetének. A hajó kiindult. Mindenki komor kedvű volt; a kapitán kezeit hátára kúcsolván fel alá járkált, alkalmat keresett perlekedésre, 's hol nem talált, erővel készített. Campbellt, az álmodozót, felriaszták; ez dörögve végzé dolgát; midőn egyszerre kedve kerekedett a „Wail“-t énekelni, a vad Skótok halálénekét. Az öreg skót egyházfi, az ismeretes hangokat hallván, felült; Ilonka csudálkozó mozdulatot tőn, 's a kis Sprightly könyekre fakadott; halálgondolatok 's a hazára visszaemlékezés benne egyszerre költettek-föl.

Mind ezen előjelek csakugyan beteljesedésre látszottak jutni. Szélrohanások keletkeztek; a szél egyenetlen lön: a hullámok öblösek kezdenek lenni, 's nem sokára dühös szélvész ordított. A hajón lassan folyt a munka; minden vitorla ugyan behúzatott: de mind ez kedvetlenül tétetett 's élénktelenül. A hajó megrendült a hullámok csapkodásai alatt: jó építkezése ugyan daczolt a hullámokkal: de egészen más utra térítettett, mint az volt, mellyen a hajósok menni akartak. Az egész éj abban tölt-el, hogy a vizet szivattyúkkal vették-ki a hajóból. Az egyik arboez már eltűnt; a másikat le kellett vágni. A hajó ide 's tova hányatott, 's ezen koporsó tele volt bártortalan emberekkel, kik kötelességöket csak még szokásból teljesíték.

„Van még reménység, atyám?“ — kérdé egy szelid hang.

„Imádkozzunk, leányaim!“ — viszonzá a pap könnyes szemekkel és fojtott kebellet.

Ezen tiszteletre gerjesztő szózatok imádsága, a biblia leveleinek sisegése, mellyet az ősz ujjai okoztak, a halavány leányoknak felele-

teik, a' körülöttek pislogó halvány szövétnek, mind ezek, soha sem főgnak emlékezetemből eltűnni. — Halál dörgött az égből, halál ordított alulról. A' kapitán rhumot ivott, nem hogy bátorságát, hanem hogy reményét élessze; az elbágyadt hajósok még mindig dolgoztak, 's a' valahogyan kijavított hajó bizonytalan pályáján odább támo lygott.

„No's Donald — mond a' kapitán, midőn a' hajnal feltűnt — látod, hogy még is kiállottuk. A' szél megcsendesedett, a' nap szép, tiszta. A' ti álmodozótok, Campbell, bolond; nem fogunk azért meghalni, mivel pénteken indultunk-ki.

„De hajónk még is átkozottan el van csonkulva“ viszonzza Donald. Campbell éppen mellettek sompolygott-el, szomorú nótáját fütörészve.

„A' reggelire, gyermekek! — kiálta a' kapitán — egy pohár grogot mindeniknek fáradságáért. Hurrah!“

Senki sem viszonzá ezen örömkialtást; minden homlok redőzve maradt, 's az ijedség mintegy oda lánczolva látszott lenni.

„A' Jung Susanne — dörmögé egyik hajós — inkább kíván arbo czot, mint mi reggelit!“

Közben a' reggeli köd lassanként szétoszlott, 's a' távol láthatáron festőleges szigetek mutatkoztak. A' tenger dűhe megcsendesedett, 's egyetlen egy redő sem maradt a' viz tükrén. De közepette ezen innepi csendnek valamelly távulas, bizonytalan susogás hallaték egyszerre, melly mind inkább közeledett, hasonló egy méhraj susogásához. A' legénység a' tetőzetre szaladt, 's visszatartott lélekzettel figyelmezett. A' kapitán mozdulatlan állott a' középtetőzet lépcsőjén; a' kormányos a' párkány feléig kihajlott, 's meredt szemmel várakozék, míg társa a' jeladásra kész kezét felemelve némán állott mellette. Mintegy két perczenetnyi kinos hallgatás után a' kormányos a' kapitánhoz ment, 's tompán mondá: „Most mindennek vége van! ez a' Malström!“

„A' Malström!“ hangzék mindünnen halálos borzalommal, 's erre lélekfojtó csend következék, melly csak a' kis Sprightly ártatlan kérdésétől szakasztaték félbe: „Hát micsoda az a' Malström?“

Donald a' haláldalra kezdett rá, 's egy matróz, pohár grogját lehörpölve, mondá: „A' Malström? az a' halál!“ *)

(Végzete következik.)

*) A' Malström, vagy Maelstrom iszonyú nagy örvény Weröen és Mosken szigetek között az arktikai oczeanban az éjsz. széless. 67° 40' és kel. hossz. 11° 44' alatt. Ezen örvény zaját több órányi távulságra hallhatni, és szító ereje olly hatalmas, hogy az előtte elmenő hajókat mind magába sodorja. — „Ezen örvény ereje — mond Malte Brun — neha két egymásnak ellentett ömlés vagy a' szél befolyása által szaporittatik. Hajókat ránt magába, azokat a' sziklákon összezuza, vagy mélységébe sodorja, 's nemcsak a' romjaikat ismét felhajtja.“

A' falusi ezinterem. (*Végzet.*)

„Távozzunk ezen elhagyatott sirtól — monda Vandermont — a' levegő itt meg van vesztegetve. Természet 's emberiség mentsenek ki, hogy ide is közeledtünk.

„Egek! — kiáltá Nina elrémülve — szinte egy kigyóra léptem, melly ezen tövissek alatt csuszott-el.

„Im ezek azon egyedüli élő valóságok — megjegyzé Vandermont, leányát felölelve — kik egy illy szerencsétlennek porait látogatják!“

„Jőjjön kisasszony — monda Claris ur, az elsápadt reszkető Ninát karon fogva — nyugodja ki félelmét, 's részesüljön önhöz méltó szemlélet gyönyörében! — Látja-e tova a' fiatal nyárfák alatt ama fejér márvány sirkövet. Ez utósó befogadó helye minden erénynek. — Ott egy fiatal asszonyság szendereg a' mult nyár óta; szive alatti hetedik magzatjával halt-el; fényes ágyból születve, leánya volt azon érdemtelen férjfiak egyikének, kikre az uralkodó országa egyik részének sorsát bizta; de örömet eltitkolá ő születését a' szerénység 's ártatlanság palástja alá. Kellemes arcát a' szeretetre legméltóbb indulatok hű kinyomásai tükrözik; boldogságát azonban nem tartá egyedül szépségben; a' szerettetés mesterségét a' lélek tulajdonaiban kereste. Ha legelőször látá az ember, azt hívé, hogy valamelly félénk leányka, ki mindenek pillantásától elpirul: ha szólla, minden szó olly helyesen és olly kellemmel volt kiejtve, hogy úgy tetszett, mintha mind azt, mit mond, egy láthatlan lény adná ajkaira; benne Minerva és Sappho egy szerény falusi leány alakját vették magukra.“

„Mit látok? — úgy mond Nina a' sirhoz érkezve. — Itt több kötetje fekszik Berquinnek: egy másik ismét Sevigné asszonytól!“

„Én tettem azokat oda — viszonzá Claris ur — hogy gyermekei itt időtöltést 's tanúságot találjanak. — Az igen egyszerű felírás csak ez egy szóból áll: „Viradtig!“ — E' jelszava hat gyermeknek, kiket az anyáknak és asszonyoknak ezen remekje hagyott hátra. Mióta gyászoló férje ide eltemeté, egy nap sem mulik, hogy a' kedves gyermekek e' sir körül ne üljenek. Fecsegnek anyjokkal; tanácsot kérdenek tőle; hiszik, hogy feleletjét hallják; gondolják, hogy tőle dicsértetnek, vagy megfedetnek, 's velek hizelegne. De az embernek magának kell látni ezen érzékeny jelenést, hogy a' gyermeki szeretetről, de különösen a' lélek halhatlanságáról fogalmat nyerhessen.“

E' szóknál Vandermont szeliden leányára pillantott mintegy kérve: „ismerd-meg hibádat.“ Nina elpirulva lesüté szemeit. E' pillanatban kopogtattak a' kapun, 's mindjárt utána több gyermeknek hangja hallatszott, kiket az öreg szolgálta bebocsájta.

„Itt jőnek éppen! — szólla Claris — kövessenek engem a' kápolnába; ott elrejtve mindennek tanúi lehetünk.“

Elrejték a' figyelmezők magukat, 's a' hat árva gyermek belépett a' temetőbe, valamint anyjok hálósobájába szoktak volt lépni. A' legnagyobb leány Luisa két kistestvérét vezette; Hippolyt ifiabb hugát Vilmát; egy dajka karjain hozta a' legkisebbet, ki még alig tudott szólni. Mindnyájan letérdeltek a' sir körül; megcsókolák a' márványt, 's Luisa után egy rövid, tiszta szivből jött könnyörgést imádkozának-el. Ekkor Hippolyt hat rózsabimbót szakasztván-le a' sirra tette szóllván: „lásd ezeket atyus küldi neked.“ A' más három gyermek virágot szórt körül, 's Luisa a' legkisebbet ölébe vette, és e' szokat tanítá kigagyogni: „anyám — áld-meg — legkisebb gyermekedet is.“ — Prosper két mesét mondott-el Lafontainétól. Hippolyt megegyengeté a' földet a' sir körül, és a' virágokat 's csemetéket megöntözte, mellyek azt körülvették. — Luisa, miután a' legkisebbet elaltatta, néhány levelet olvasott Sevigné asszony munkáiból és szólla sohajtva: „igy irt, 's így gondolkozott anyám is.“ — Midőn Hippolyt az öntözést elvégzé, leült Luisa mellé, 's Berquin írásaival mulatá magát. A' kis Prosper miután meséit elmondá, sokáig mozdulatlan álla, szemeit merőn a' sirra szegezve, 's végre sirni kezdett. — „Mi bajod?“ kérdé Luisa. — „„Mama megigérte nekem — zokogá Prosper — hogy ha meséimet hiba nélkül elmondom, tehát megcsókol: de azt nem teszi.““ — „Ő azt reám bizta“ mondá Luisa; 's megölelte őt. — „„Hisz' én tégedet is örömezt csókolak — felelé Prosper — de inkább szeretném még is mamát látni!““ — „De hát mikor is jó már egyszer vissza?“ — kérdé August. — „Ugyan sokáig ül abban a' szép fehér házban“ — folytatá Vilhelmina. — „Mivel ő nem hall titeket“ — sohajtá Hippolyt. — „No ugy hát kiáltunk mind hárman egyszerre — mondá kis testvéreinek August — talán ugy meghall minket.“ — 'S azonnal mind egyszerre kiáltani kezdének: „anyám! édes anyám! mi vagyunk itt; ébredj-fel! Veled akarunk nyájaskodni; jók leszünk!“ — „Csendesen csendesen gyermekek! — szólla Luisa elérzékenyülve — mama alszik; ne költsetek őt fel!“ — „„O ő mindig is alszik, mikor mi ide jövünk““ — viszonzá Vilma. — „Ej — közbe szólla August — menjünk-le hát mi oda a' fehér házba, 's hozzuk őt vissza!“ — „Nem gyermekek! — monda Luisa — ti még igen ifiak vagytok, nektek nem szabad oda leszállani, hol mama szunyad. De azt hiszem, hogy kiáltástok felébreszté őt; ő beszél — halljátok csak!“ — Mindnyájan visszatartott lélekzettel hallgatának, 's Luisa anyjának hangját utánozva így szólla: „ismét meglátjuk egymást kedves gyermekeim; ismét fel fogjuk egymást találni: de addig ne kívánjatok engem látni;

elégedjetekek-meg, ha szavamat testvéretek szájából halljátok.“ — Mindnyájan térdre estek, ’s összefogott kezekkel engedelmességet ígértek. — Prosper vigasztalta magát a’ reménynyel, hogy mama vissza jó akkor, midőn ő Lafontainet egészen fogja könyv nélkül tudni; August, ha Berquint éppen olly folyvást fogja olvasni, mint bátyja Hippolyt; Vilhelmina, ha egyszer ingeket tud varni a’ falubeli szegények számára. — „Viradtig édes anyám! viradtig!“ — kiálták mindnyájan. — „Viradtig!“ susogá Luisa is. — O anyám! helyedet nekem háznépéd körében betölteni, — ez meghaladja ereimet! Lebegj körül engem ’s lépteimet, hogy valaha érdemes lehessenek reád!“

Az árva gyermekek mentek; gyakran hátra tekintettek még, ’s vissza kiáltozták e’ szót: „viradtig!“ — Vandermont is leányával elhagyá a’ tiszteletre méltó öreget leánya sirjánál, elérzékenyülten köszönve azon fájdalmas, de még is vigasztaló örömet, mellyben itt részesültek. — „No’s Nina? — kérdé Vandermont, midőn egyedül maradtak — hiszed-e még, hogy velünk minden elhal? ’s azon láthatlan lényből, melly bennünk gondolkodik, munkálódik — ’s isteni szikra, semmi, éppen semmi sem marad fenn?“ — A’ mélyen megindult Nina megismerte hibáját. Minő belső megnyugvástól ’s édes reményektől fosztotta volna meg magát atyjának bölcs tanítása nélkül. — A’ sziszegő kigyó“ — ugymond — melly az érzéketlen anya sirja körül a’ tövissek közt csuszott-el, ’s a’ gyermekek imádsága szeretett anyjok sirjánál, soha sem fognak emlékezetemből enyészni. Igen ugy van! a’ mi lelkünk halhatatlan!“ — „Hála Istennek, — kiáltá Vandermont — e’ visszatérésért a’ jobb ’s vigasztaló utra! Ne felejtse el soha leányom, hogy asszonynak nem kell soha álokoskodók rendszerét követni, ’s őrizkedjék veszedelmes könyvektől. — És ha már élő nem leszek, szórj te is virágokat siromra, ’s akkor szellemem ezt fogja neked susogni: „nem hal-el minden testünkkel!“

TOMPA IMRE.

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Nászhir. Mgos báro Orczy István ur, néhai m. b. Orczy József cs. kir. kamarásnak és Pejácsevich Francisca grófné, csillag keresztés ’s udvari dámának fija élete párjául jegyzé-el m. Kisfaludi báro Liptay Augusztá kisasszonyt, mélt. Kisfaludi báro Liptay Fridrik cs. kir. aranykulcsosnak és Zsombolyi Csekonics Karolina asszonynak leányát. Az egybekelés most 13-ki délután történik Budán a’ vérkápolnában.

A’ pesti 3-dik lóverseny június 8-kán dél előtti 11 órától dél utáni 1 óráig tartott illy renddel.

I.) A’ Károlyi-Széchenyi billikomnak (ért 100 aranyat; futott minden ló) nyertese lön Hunyady József gróf Charivarija, melly egye-

dül járá körül a pályát, minthogy Szapáry Ant. gróf Twattyje, és Széchenyi István gróf Shillelahje visszahuzatott. — A' gyönyörű munkálatú billikomot Mayerhoffer készíté. Rajta e' felírás van: „Emlékiül a' jó vérnek.“ Kisfaludy Károly.

II.) A' somogyi dijt (100 arany és tétel-összeség; — ausztriai birodalomban született minden lóra) kivíta Hunyady József gr. Osmanja, Festetics Miklós gróf Gildroy-ja ellen. Esterházy Mih. gróf Hornpipe-je és Nádasdy Tamás gróf Tamajandryja visszahuzatott.

III.) A' tiz esztendei dijt (104 arany, magyar honi minden lóra, mellynek legalább anyja 's ezen ágon nagy anyja is honi születésű és nevelésű) nyerte Nádasdy Tamás gróf Tamajandry-ja, ugyan annak Childe Harold-ja (2), Esterházy Mih. gróf Cobbea-ja (3), és Sahlender Tamás által nevezett Sledmere (4) ellen. Esterházy Mih. gr. Queen-je, Festetics M. gr. Maryja visszahuzatott.

IV.) Az erdélyi díjért (100 ar. és 50 ar. tétel; magyar honi minden lóra) egyedül járta-meg a' pályát Pejacsevich Péter gróf Blackwood-ja. Esterházy Mih. gróf Hydraja, Festetics M. gr. Gildroyja, Hunyady Józ. gr. Figarója, Nádasdy Tamás gróf Lady Rowena-ja, és Széchenyi István gr. Báthoryja visszahuzatott.

V.) Ur-lovasok elegyversenye, fél ang. mértföldre. Első jutott célhoz Nádasdy T. gr. (Lady Rowena). 2-dik Wenckheim László báró, 3-dik Forray Iván báró.

Idő kellemes. Néző mérséklett számmal. — 4 órakor pompás ebéd volt a' nemzeti casino teremében, mellyre 60 személy gyűlt egybe. Gazda mélt. gr. Széchenyi István volt. A' pohár-köszöntések közt mindenkinek zajos öröme említtetett, hogy jövőre mélt. gr. Batthyány Kázmér ur új versenydíjt, a' három mélt. Széchenyi gróf-testvér külön dijt, 's a' mélt. három Károlyi gróf-testvér is külön dijt fognak alapítani. Az asszonyságok billikomának és Károlyi-Széchenyi-billikomnak nyertesei azzal kedveskedtek a' jelen volt vidám társaságnak, hogy mindenik megtölteté billikomát pezsgő sampányival, melly azután körülhordoztatván, abból nagy ezüst kanállal merhete kiki tetszés szerint saját poharába.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Erzékeny elefant. A' megszelidített elefant jámbor, engedékeny 's gazdájához oly ragaszkodó, hogy sokszor nyájaskodik vele, 's annak kívánságait megelőzve teljesíti. Ő annak jeleit sőt beszédét is megérteni képes. Megkülönbözteti a' harag, meglegedés és parancs szavait. Nincs példa reá, hogy valamely elefant gazdájának szavát ne értette volna; figyelmez annak parancsaira, 's legott végre is hajtja azokat, de szeleskedés nélkül. Megtanul még térdepelni is, hogy azoknak, kik rá akarnak ülni, a' felmenetelt könnyítse; urát orrmányával idvezli. Milly nagyon ragaszkodik e' nemes állat gazdájához, következő történet eléggé bizonyítja. — Valamely dühös elefant egykor setét éjjel kiszökött zárából Cawnpurban, és dühösen 's ordítva rohant a' lakosság sátorai közé, 's férfiakat, asszonyokat és gyermekeket, tevéket, lovakat és tehenekeket üzött maga előtt. Fegyveresek iramodtak utána hangos kiabálással; de ő mind ezekkel mit sem gondolva tovább rohant, a' sátorokat ledönté, mindent, mit csak talált, összezuzott, sok embert részint megsértett, részint agyon gázolt, 's végre tulajdon gazdáját is megölé. Azon pillanatban, midőn ez leesett,

's az elefant látná, hogy többé föl nem kel, mintha csak elvágta volna dühét, mozdulatlan megállott, és szomorún tekintgete maga körül. Miután darab ideig így állott volna, mintegy magát meggondolva, visszaszaladt azon helyre, honnét magát kiszakasztotta, 's hol szerencsétlen gazdájának mintegy két évű leánya őgyelgett. Ezen gyermeket gondosan megfogá orrmányával derekánál, föl-emelé a' földről, 's darab ideig nyájaskodott vele. Mindenek azt gondolák, hogy szegényke atyjának sorsára jutand. De nem! Miután az elefant őt háromszor körül forgatá, gondosan ismét letévé, 's a' róla leesett leplet ismét reá illesztgeté. Azután megállapodván a' gyermek előtt, szemeit bánatosan reá függeszté, „'s ha — így szól a' tudósító — a' szánat könnyűjét nem láttam szemébül kigördülni, úgy soha sem láttam életemben könnyűket.” — Ekkor a' többi szolgáktól nyugodtan hagyá magát megköztöztetni; mozdulatlan és szomorún maradtott helyben, mintha tudta volna, hogy olyasmit tett, mit soha helyre nem hozhat már. Szomorúsága mindig láthatóbb lön, midőn az atyátlan árvát megpillantá, melly az elefantot rég ismerőn annak orrmányával ártatlanul enyelgett. Illyenkor az állat mindig nyugodt volt, és komolysága felderült, az árvát látván. Számos ember látogató-meg, kíváncsiak levén ezen rendkívüli tüneményre; 's valóban mindenek tapasztalák ezen symptomákat elefantunkon; melly azonban napról napra veszté tagjainak erejét, 's mindig tartó bánata annyira elsorvasztá, hogy az említett gyászos eset után hat hónappal maga is megszűnt az élők sorába tartozni!

EM L É K M O N D Á S.

Élet 's halál.

A' ki idejét foglalja a' jóba,
Csak éltet cserélni megy a' koporsóba;
Ellenben a' gonosz elevenen is holt,
Mert vétkes élete szüntelen halál volt.

MÁTYÁSY JÓZSEF után —

Kontár 's Művész.

A' hegedű keserű hangot sír durva kezek közt
'S művész-kézbe' dicső hangjai elragadók.

TÓTH Lőrincz — után K. H. K. J.

A' szerencsétlent, bár hova vonja is magát, a' bú gond és fájdalom hiven követik, mindenütt csak ezekre talál; az öröm kitér előle.

STANCICS Rényképei.

Jegyzékek az életkönyvéből. Mint földünket az éj setét fátyola, úgy borítja bú 's fájdalom eltűntet: de valamint földünk, úgy a' bú 's fájdalom egét is milliárdnyi csillagok fénylik-át — jötevő kis helyettesei a' derengő napnak.

MATICS Imre.

Az erény a' magányéletben gyakran az által fenségesebb, hogy mások tetzését nem sovárogyja; hanem csak ön igazolására törekszik: az igazságosnak méltánylása világdicséretül szolgál neki.

Egy áruba bocsátott tollbul semmi erőteljes, semmi nagy nem folyhat.

SÓSRÉVY.

Szórejtvény.

Jó ízű ihatsz belőle
Magyar! kivált ha van tele.
Első tagom dühössé lesz,
Ha ki megsebesíti,
'S természetes fegyverével
Ezt még el is ejtheti.

Ugyan e' tagom fordítva
Utósónak ha teszed,
Igy változott egészemnek
Vizeken hasznát veszed.

ZSITNYÁNSZKY ISTVÁN.

Előbbi rejtvény: Könyök.

Kérelem. Végére járván a' folyó föl esztendő, tisztelettel kérttetnek e' folyóiratnak minden rendű pártfogói, hogy annak jövő félesztendei folyamatjára az előfizetést még e' hónapban akár a' cs. kir. postahivatalokon, akár Pesten a' kiadó hivatalban megtenni méltóztassanak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.